

stenspolitik o. s. v. skriver den ærede Indsender følgende: „Jeg kan ikke nægte, at det er med en vis Skadefryd, jeg imødeser den videre Udvikling af de Forhold, Ministeriet ved sin utidige Indblanding har skabt. Thi jeg er saa usvigelig sikker paa, at det vil komme til at trække det korteste Straa. Det kan være roligt for, at vi ikke sælger vor Rug for 19 Kr., naar vi skal give 25—26 Kr. for den danskavlede Byg og Havre, vi skal erstatte den med — nej, før lader vi den sidste utærsket i Halmen eller ligge urenset i Avnerne. Lad dem saa ekspropriere dem med, hvis man endelig over hele Landet i Lighed med, hvad man har begyndt i enkelte Amter, vil fortsætte med en Ekspropriation, der er en aabenbar Krænkelse af Grundlovens Bestemmelser om fuld Erstatning.“ Senere skriver denne Landmand følgende: „Der vil sikkert ogsaa vanskeligt blive Brød af Landmandens Rug, efter at Ministeriet har rørt ved den med sin klamme Haand. Der kan maaske blive alt andet spiseligt, baade Kød, Flæsk og Pølse, kun ikke Brød.“ Jeg synes, dette tyder noget i den Retning, at hvis man øger Bevidstheden om gjort Uret ved en ganske ensidig Fremstilling af den overordentlig store Betydning af Vurderingskommissionens Kendelse, kan det ude i Landet kun modvirke, at de Bestemmelser bliver fulgt.

Det er for øvrigt ikke altid, at det ærede Medlem for Horsens Landkreds har set paa den amerikanske Brødkornpris som bestemmende for Vurderingskommissionens Ekspropriation og ment, at den paa Grundlag af denne Pris kunde komme til et Resultat. Den Gang, vi talte om en Maksimalpris, fastsat paa Grundlag af Majsprisen, modsatte det ærede Medlem sig det, fordi den neppe kunde holde ved en Ekspropriation, og medens man som allerede nævnt havde store Partier liggende af amerikansk Brødrug og kendte Prisen derfor, sagde det ærede Medlem angaaende en Ekspropriation, der blev nødvendiggjort ved, at Landmændene maaske under faldende Majspriser ikke vilde komme frem med deres Rug, men sige som saa: Nej, nu er Majsprisen faldet, og Rugprisen er faldet; og den amerikanske Rug er i høj Pris, saa kommer vi ikke frem med Rugen paa Markedet, saa maa de komme og tage

den ogsaa — at saa kunde man ikke ekspropriere efter den gældende Maksimalpris. Med den højtærede Formands Tilfaldelse maa jeg maaske oplæse det Stykke af det ærede Medlems Betænkning, som udtrykker hans Opfattelse i saa Henseende. Det ærede Medlem skriver: „Nu har som bekendt Rugpriserne i Danmark paa Grund af den under normale Forhold altid stedfindende store Indførsel af fremmed Rug hidtil være betingede af Priserne paa Verdensmarkedet, og naar, som i den uuværende Situation, de danske Forraad af Brødkorn end ikke strækker til, selv om alt Kornet anvendes paa denne Maade, saa ses det ikke, at det vil være muligt at bortse fra Priserne paa den tilførte Rug som medbestemmende for Værdien af den danske Rug. Hvis Maksimalprisen efter det ærede Medlems Forslag eksempelvis i Løbet af Januar 1915 vil gaa ned til 18 Kr., fordi Majsens sælges til 15 Kr., medens Prisen paa udenlandsk Rug, leveret i dansk Havn, naar eksempelvis 24 Kr., saa vil Vurderingskommissionen neppe være i Stand til at fastsætte Erstatningen efter en nedadgaaende Pris, naar Prisen for den tilførte Rug bevæger sig i modsat Retning.“ Jeg kan ikke se rettere end, at det ærede Medlem mener, at naar Rugprisen i Danmark er højere end Verdensmarkedets, alle Forhold tagne med i Betragtning, skal man efter Grundlovens Bestemmelse rette sig efter den hjemlige Pris ved Værdiansættelsen og ganske se bort fra, at Halvdelen af Landets Forbrug er købt til Priser, der svarer til det Resultat, vi er kommet til. Men hvis der derimod er fastsat en lovlige Maksimalpris her i Landet, som virkelig er Dagsprisen, men man saa skal ekspropriere, skal man rette sig efter den amerikanske Rugpris. Jeg kan ikke se Konsekvensen i den Opfattelse. Og naar det ærede Medlem i Pressen har brugt den Udtalelse, at der her er begaaet en Uret mod de danske Landbrugere, at man havde frataget dem deres Produkt til en 2—3 Kr. under Dagspris, og at man ikke selv med nok saa mange juridiske Spidsfindigheder kunde gøre dem andet begribeligt end, at der var gjort dem Uret, vil jeg sige til det ærede Medlem, at naar der foreligger Køb af Rug i et saa stort Omfang som 610,000 Tdr., er den Slags